

LAWQ
CLASSICS

Eyvind Alnæs Songs Vol.2

Marianne Beate Kielland—mezzo-soprano
Ann-Helen Moen—soprano
Nils Anders Mortensen—piano

Alnæs Songs, vol. 2

Eyvind Alnæs... whenever I say or read his name, I think of beautiful melodies, grace, and elegance. He had the lyrical gift of creating truly beautiful music; melodies that captivate you, move you, and enhance the message of the text. If I were to compare Eyvind Alnæs to one of the greatest composers in the song repertoire, it would be Robert Schumann, who also had the ability to capture the listener with the beauty of the music. Is this not a wonderful quality to possess as a composer?

Eyvind Alnæs was indeed a beloved composer in his time. It is moving to read this excerpt from the obituary by Torolf Voss in *Aftenposten*, 27 December 1932: “Eyvind Alnæs is dead—such was the painfully sorrowful message that spread quickly through the city around midday on Christmas Eve.

A message of mourning that not only seemed unbearably painful to us here at home, but that will also be received with profound sorrow across the Nordic musical world, and far beyond, wherever Alnæs’s lovely romances and lyrical works have taken root. (...) Alnæs undoubtedly produced his greatest art as a composer of romances; here, he usually hit the mark perfectly. He created over one hundred romances, and through them left a rich legacy of lyrical works that future generations will surely listen to with the same rapture as his contemporaries.”

It is also the romances that truly made Alnæs’s music famous, and I firmly believe that the most beloved of them have remained in singers’ concert repertoire from the time they were composed up to the present day.

Alnæs was born in Fredrikstad in 1872 and, following Edvard Grieg and Agathe Backer Grøndahl, became one of the leading Norwegian romance composers around 1900. Like Grieg a few years before him, he went to Leipzig at the age of 20 to study with Carl Reinecke, after initial studies in Oslo with Peter Lindeman, among others, at the Music and Organ School in Kristiania. Grieg observed Alnæs’s talent and endorsed his scholarship application with the following words:

‘Mr. Alnæs has shown me some of the songs he has composed, which display such evident talent. (...) I therefore strongly recommend him for any public support by which this aim may be advanced.’

After three years in Leipzig, followed by two years in Berlin, he returned to Norway, where

he began his main work as an organist and choral conductor. He first worked at Bragernes in Drammen, but Agathe Backer Grøndahl is said to have remarked that he was far too talented to live in Drammen! Fortunately, a few years later, he secured a position as organist at Uranienborg Church in Oslo. His crowning achievement was his appointment as organist at Oslo Cathedral (The Church of Our Saviour), where he also founded what is now the Oslo Cathedral Choir. He remained at the Cathedral until his death on Christmas Eve in 1932.

After his studies in Berlin, Eyvind Alnæs was thoroughly trained in the Romantic tradition. Apart from 88 romances, his list of works includes around 20 piano pieces, a suite for violin and piano, symphonic variations, two symphonies, a piano concerto,

and several organ works, including the harmonisation of the entire Norwegian chorale book. However, he did not achieve truly great success with his instrumental music, which can be explained by his admiration for the style and idiom of the late Romantic period. Perhaps this, combined with Alnæs’s great lyrical talent, was not quite the ideal match? He was, however, considerably more talented as a composer of choral works. Several works for male voice choir, especially his *Christmas Motet*, have been beloved choral works for male, female, and mixed choirs at many Christmas concerts over the past hundred years.

But let us return to the romances. They made Alnæs one of the most frequently performed composers of his time, and his new works were well received by performers, audiences

and critics alike. The piano accompaniments in his songs reveal that Alnæs himself was a brilliant pianist and a sought-after accompanist, being written with imagination, beauty and expressiveness. They provide strong support for the often beautiful melodies of the songs, and this is only one of the elements that contribute to the remarkable completeness of so many of his romances. The influence of the German Lied tradition is clearly evident, yet his songs often display a natural and playful text declamation, and occasionally a subtle hint of influence from folk music. As a result, the relationship between text, melody and piano writing is often very successful. Personally, I consider many of Alnæs's romances to be among the very best works in this genre by Norwegian composers.

With valuable help from Kirsti Wilhelmsen's master's thesis 'Eyvind Alnæs as a Composer of Romances' (University of Oslo, 1968), we have chosen 88 songs to be released across three albums.

This second volume opens with Opus 30, which includes the gem *Ved Syrintid* ('When the lilacs bloom'). As on volume 1, this is followed by a wide range of songs spanning from Opus 2 to his final Opus 45, in which Alnæs for the first (and only)

time shows a hint of more advanced tonal language. In *Steinbrytervise* ('The miners' song') from Opus 19, Alnæs moves towards the style of Norwegian folk songs in his interpretation of Henrik Wergeland's powerful poem. In *Den dag kjem aldri, at eg deg gløymer* ('The day that I forget you will never come'), he demonstrates with his touching setting of Vinje's well-known poem that he also masters the strophic lied form. Opus 22 contains songs in which Alnæs draws on Norwegian folk music, particularly in *Attergløyma* ('The Spinster') and *So skal gjenta hava det* ('How a girl ought to have it'), but in this opus, we also find *Tungalda* ('The great wave') – a rare attempt by Alnæs to write a song on a large and expansive scale, spanning over two octaves. The album concludes with *Kulokk* ('Cow call'), found in manuscript form, where Alnæs moves closest to folk music. I am not sure whether he was inspired by an actual folk song here, or whether the song is simply written in a folk music style.

This album contains opuses in which Alnæs continues to set texts by Norwegian poets of his own time: Olaf Bull, Nils Collett Vogt, Vilhelm Krag, Anders Hovden, and even Knut Hamsun and Sigbjørn Obstfelder. One collection

combines the new and the old: Opus 22, with texts by Anders Hovden and Aasmund Olavsson Vinje, while Opus 12 draws on the poets Aasmund Olavsson Vinje and Ivar Aasen. He also has one opus devoted solely to texts by Herman Wildenvey (Opus 30).

As with album I in this series (LWC1423), there is no song cycle as such on this album. None of the opuses feature a consistent theme or narrative development, but the songs are well grouped together, and form a coherent whole.

I hope you will continue to enjoy Alnæs's romances. Happy listening!

Marianne Beate Kielland

This text takes inspiration from articles in Cappelen's musikkleksikon, Norsk biografisk leksikon (nbl.snl.no) and Store norske leksikon (snl.no).

EYVIND ALNÆS

Song texts

4 Digte av Herman Wildenvey, op. 30

Højtid

Nu klokker ringer
med bud om freden...
Og julens høitid paa hvite vinger
helt stille synker
indover leden.

Til hjem og kammer
er julen kommen.
Og tændt er tusinde blanke flammer
som lys fra oven,
fra helligdommen.

Og barneglade
og høitidsstemte
man iler hjem fra den travle gade.
Og ingen ænser
den tungt forglemte.

Og ingen kjender,
hvor smerten stinger
den arme djævel foruten venner,
som længselen brænder,
naar klokker ringer.

Men ring i klokker,
bær bud om freden,
mens mørk og motløs jeg fremad sjokker
saa høitidssagte
mot evigheten.

Ved syrintid

Han kom da hun var som en lilje saa blek.
Han gik, da hun rødmet i søvn efter lek:
Rose i knop.
Men snart vil to vaagnende øine
se efter fuglen, den fløine.
Solen staar op.

Der dufter syrin — og der stiger et gny
av alle de fugler paa jord og i sky.
Kjærtegn og sang.
Og nys under nattens narkose
er mangan en knop blit rose
endnu engang.

Han knuger en klase av hvit syrin,
det er som han sluker en haand med sin.
Lin mellem klør.
Det er som han lukker haanden
om uskyld som opgir aanden.
Uskyld som dør.

Han tenker paa haven fra hvilken han gik,
paa liljer han ranet, paa roser han fik,
tænker paa alt.
Uskyld, rose og lilje
fulgte sin sommers vilje,
blomstret og faldt.

Tidlig sommermorgen

Der var solskin paa min sommerø i morges henvend fire,
og det suste høit og hellig i en konglesvanger gran.
Og en røst fra selve himlen jog mig atter til min lire,
og min lyre lød saa skjønt, som var den aandet paa av Pan.

Og min ø den laa saa barnemild og smilte vel til nogen,
ja kanhænde til en gud, som intet gudenavn har faat.
Og det var som om en skaper gik og nynnnet gjennem skogen
om at alting var vidunderlig og saare, saare godt.

Og slet aldrig kunde himlen mere morgenblaa sig høine
over sol og jord og jammerdal og aker, eng og vang.
Og smaa blomster stod langs stierne med aabne ar og øine:
Tænk, de takket for den naade at faa blomstre end en gang.

Men saa fløitet der en sangfugl mellem morgendiamanter,
og den indbød Gud og verden til en kongelig koncert.
Og skjønt Gud og verden regnet den til skogens dilletanter,
gav den sangene da capo, som dens hjerte havde lært.

Der er sangere i verden med forunderlige evner,
og de opper sig og skriver sine sange i en bok.
Der er ogsaa mangan sangersjæl, som verden aldrig nævner,
og som sang til salig tidsfordriv og glemtes i sin krok.

Der var solskin paa min sommerø i morges henvend fire,
og nu sammenharmoneres der et sangkor i en gran.
Jeg vil selv akkompagnere med min morgenstemte lire...
Hvilken lykke for en lyre, dette aandepust fra Pan!

Eventyr til Ellen

Du kjære, lille pike, som ligger og skal dø,
la mig digte dig et eventyr, — det sidste.
Du skal snart faa sejle, sejle paa en stor og ukjendt sjø.
Og din baat skal bli din blomsterhvide kiste.

Og saa lander du langt henne under himlens palmekyst,
hvor den mindste vekst er skjøn som hele verden.
Og en vogn av diamanter kommer rullende saa tyst
og henter dig til guldgatefærden.

Og himlens heste traver med din dyre, lille vogn,
og guld og stene gnistrer under perleportens bue,
og du tror det er en kirke i St. Peters eget sogn,
naar du skuer himlens fattigste og allermindste stue.

Og himlens himmel bølger som et silkehav omkring;
og nye stjerner leker snedriv gjennem kvelden.
Og blomsterskoge suser, og smaa engles palmesving
vifter duft til dine sanser, kjære Ellen!
Og mot silkehavet seiler du i baat av blomstertræ.
Ballonerne gaar rutefast paa himmelhimplens leder ...
Men jorden vil du aldrig, nei aldrig mere se,
naar den blinker som en stjernelil saa syndig langt fra
eder.

Tænk deroppe, lille pike, skal du ogsaa møte Gud
og leke gjemsel i hans store kjoles folder.
Og en yndig liten palmegren, som nu idag sprang ut,
du saa glad i dine englehænder holder...

Og i himlen, hist i himlen skal din barndom aldrig dø,
og eventyret der, det blir ingegang det sidste.
Men det ene du kan huske fra dit jordlivs lille sjø,
er vel angsten for den blomsterhvide kiste.

3 Digte av Olaf Bull, op. 31

Promenade

Vi gaar en tur i maigul sol,
og i min frak er stukket ind
blandt syreblad en blaa viol,
som frisk og flot agerer min,
men som i stilhet blev tat med
til en, som kanskje vilde be'.

Du gaar og stirrer lige ud,
et smil gir sødme i din hud;
men ser du lønlig op i skjul,
der fins ei blaalig sommerfugl,
som rører nogen mere blidt,
som streifer blomsten saa saavidt.

Men bare ved det blotte skimt
gjør et forskrækket vingesving —
og kantrer blændet i et glimt
mod sol og luft og ingenting,
indtil forblommet frelst den sad
bag øienlaagets rosenblad.

Men i din vare, varme hud
slaar blodets himmelroser ud,
saa selv det lille, blanke smil
forliser i forvirret rødt;
og jeg kan se paa din profil,
at du er meget, meget stødt.

Lille ven

Hvad skal vi gjøre med dig,
lille forundrede mø —
du, som med snehvid pande
taler saa vekt om at dø?

Som venter lig skogsviolen
bagom de kraftfulde blommer,
der løfter de gyldne hoder
høit i den store sommer?

Du elskede lille, dø! —
Fold ud dit legem i fred —
flyd bort paa de dove drømme, —
men før du synker, saa bed —

Bed til den store muld
og verdens prægtige sol,
at de lader dig rinde som rose
av døden, du bly viol!

Digter

Jeg synes, alverden smiler
bag zobel og skind i løn,
fordi jeg blaafrossen piler
i vaarfrak, tynd og grøn!

Der kommer en festlig frue
i skinnende pelsverks pragt
og lysende hermelinshue — —
Jeg smutter i foraarets dragt!

Skal det være en viol fra mit knaphul,
en blomst fra en vaargrøn vei? — —
Skal det være lidt fuglekvidder? — —
Kvirrevitt! Faaes gratis hos mig!

Sange for en dyp stemme, op. 19

Mor

Text: Nils Collett Vogt

Børnene kommer nok helst til mor,
naar taaren langs kindet rinder,
og haardt de trænger et trøstens ord,
men sjelden naar glæden skinner.

Hvor glæden skinner, der blir det fest,
og højstemt møder saa mange,
som drikker ens vin til siste rest
og synger ens friske sange.

Men er det tystnet, det glade kor,
og ligger de sprængt, ens strenge,
straks blir hun god nok, den gamle mor,
som ventet saa trutt og længe.

September

Text: Nils Collett Vogt

Høstklar Luft med store Vidder,
intet kjælent Fuglekvidder,
Sprøit af Fosse, der jeg færdes, –
aa, hvor godt det gjør at hærdes!

Thi jeg ækles ved det vege,
og jeg rødmer ved det blege,
og jeg hader alt det vage,
som jeg elsker Høstens Dage.

Rene, tause, alvorsfulde
venter de paa Storm og Kulde,
kjølig-klare, gylden-blanke
spænder Staal de i din Tanke.

Ro og Høihed, der de hvælver
sine Buer, til de skjælver, –
se, da lyser Aftenrøden
sygt som sidste Smil i Døden.

Med sit skjæbnokolde Øie
speider Luften fra det høie,
Løvet visner, og saa falder
det i Aarets trætte Alder,

Blad for Blad ... Men før det ødes,
er det, alle Farver glødes
i en Skjønhedsdrøm, den sidste,
Vaaren endnu har at miste.

Og du ser det flamme, spille,
midt i Høstens Vemod – stille,
og du tænker paa det vundne,
paa det spildte og det svundne.

Det blir stilt, hvor Skogen luder,
Flugt blandt Vaarens lyse Guder,
ødt og tomt, hvor Morgenstunden
steg med Elskovsleg i Lunden.

I en syg stund

Text: Nils Collett Vogt

Tag livets kors og bær det, tag al dets nød og jammer
og bær det stilt, selv om du skal dig slæbe gennem flammer.
Hvad nytter det at flygte fra korset og dets pligter,
naar byrden falder dobbelt tung imorgen, hvis du svigter.

Det sortner for dit øje, og sorgen synet stænger,
og tidt du sætter dig vel ned og orker ikke længer.
Dog maa du altid længer; dig vinker målet, kjære,
og hver har jo sit eget kors i dette liv at bære.

Tag livets kors og bær det, og naar du øjner maalet,
da kaster du det tunge træ med sidste kraft paa baalet,
det store baal, som evigt højt over verden flammer
og brænder ned i dødens nat al verdens sorg og jammer.

Steinbrytervisen

Text: Henrik Wergeland

Nisser og dverge bygge i bjerge;
men vi skal mine dem alle herud.
Thi mens vi synge muntre i klynge,
sprænge vi bjerget i luften med krud.

Ja, lad os bore dybe og store
huller i graastein og blaastein og flint!
Da mens vi synge muntre i klynge,
sprænge vi bjerget i stykker og splint.

Hurra! det knalder! Satans rabalder!
Hurra, minerer, du vinder tilsidst.
Thi mens vi synge muntre i klynge,
sprænge vi bjerget ved magt og ved list.

Fjeldet skal bæve, under vor næve,
hurra, minerer! nu knalder dit skud.
Nisser og dverge bygge i bjerge.
Hurra, nu mine vi nisserne ud!

Fire Sange, op. 12

D'er tungt

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Av livet eg fekk ein haust utan vaar.
Eg er sjuk og saar.
Ho er burte for meg mi fagre møy,
Eg maa døy, ja døy.

Eg tenkte og trudde, eg lykka fann;
Men ho fra meg rann.
Det er tungt at døy for eit liv saa ungt,
Ja so tungt, so tungt.

Det gløymde med fargar som sol i eim
Fraa min fagre heim.
No stend eg paa oska og mold og grus
Av mit brende hus.

Det dagar at døy for den gamle mann,
For eit liv han vann.
Men kolsvart er gravi for den at sjaa,
Som skal livet faa.

Blomen min

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Der stod ein Blom inni Hagen min,
so fagert han voks og grodde;
han hallad med Hovud paa Stylken fin,
og Litirne lyste og glodde,
som Ungdom og Helse paa Barnets Kinn.

Men Bladi hans bleiknad for meg ein Dag,
fyrr vaksen han var og blømde;
eg vatnad og prøvad med alt det Slag,
men Livet fraa honom rømde:
dei visnad og visnad hans Andlitsdrag.

Dei visne blada eg ripad av
og beint i mit antit slengde;
dei sank for vind, til dei fann si grav;
eg stod og med hovud hengde;
so fekk han sin blom, han som blomen gav.

Den dag kjem aldri, at eg deg gløymer

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Den dag kjem aldri at eg deg gløymer,
for um eg søver, eg um deg drøymer.
Um nott og dag er du like nær,
og best eg ser deg når myrkt det er.

Du leikar kringom meg der eg vankar.
Eg høyrer deg når mitt hjarta bankar.
Du støtt meg fylgjer på ferdi mi,
som skuggen gjeng etter soli si.

I kvar som gjeng og som rid og køyrer,
d'er du eg ser; deg i alt eg høyrer:
I song og fløyte- og felelaat,
men endaa best i min eigen graat.

Ute i verdi

Text: Ivar Aasen

Dei træla, dei træla
Fraa Morgon til Kvæld,
ja dei træla;
Dei stræva, dei stræva,
Det varer um Alder og Æva;
Dei freista alt, som dei kan vinna,
Dei sank alt, som dei kan finna;
Ja dei leita, ja dei leita
Etter alt det, som Vinningar kan heita.

Dei grava, dei grava
I Berg og i Myr,
ja dei grava;
Dei bygja, dei bygja
Paa Hus og paa Veg og paa Brygja.
Alle Jordi, trur eg, dei vil jamna,
All Malmen, trur eg, dei vil samna;
Ja dei emna, ja dei emna
Paa so mangt, som eg inkje veit aa nemna.

Dei kappast, dei kappast
som Hunden om Beini
dei nappast;
Dei sumla, dei sumla,
Som Mauren um Tuva dei tumla.
Sin Skatt vil alle med sig föra
Igjenom den endelause Röra;
Til dei stupa, til dei stupa,
Og til andre kjem i Staden til aa krjupa.

Fem Digte av Vilhelm Krag, op. 2

Moderen synger

Gretchen ligger i kiste
dybt i den sorte muld.
Gav jeg hende en kyse,
foret med røden guld.

Sænkede i sorten kiste
Gretchen saa skjær og fin.
La' de kolde smaa hænder
over det hvide lin.

Ene i natten jeg sidder,
stormene gaar over hav,
river alle de blomster
fra lille Gretchens grav.

Minde

Og dagen stiger, og dagen gaar,
og sommerens tid den svinder.
Men høsten — den staar der saa mild igjen
med alle de deilige minder:

En solskinsdag over sommerløv,
en sang, som risler saa stille,
lidt skinnende vand og en sølvlys sky,
en ensomt nynnende kilde,
to blanke øine, et vilttert hår,
en mund, som ler mig imøde....
Hvis var de øine, hvis var det haar,
og hvis var de læber røde? —

Jeg laa ved sjøen

Jeg laa ved sjøen og saa mod sør:
hei, se graagaasen flyr!
Flyr fra alt, som er stygt og sort,
flyr til solen og livet bort:
. . . aa, tag mig med!

Men der lød sang over nattens hav
sent mod høst.
En klagende sang fra en kvindemund
om dødens slot nedpaa havsens bund.
Jeg raabte udover sjøen bred:
aa, tag mig med!

Jeg sidder alene ved sjøen.
Jeg sidder og stirrer i mørket ud,
jeg strækker armene op mod Gud.
Jeg ligger paa knæ og beder...
Og græder...

Liden Kirsten

Liden Kirsten hun sad saa silde,
mens gjøgen gol udi grønne skov.
Liden Kirsten hun nynnede en vise,
imens hun sit brudelin vov.

Liden Kirsten hun sad ved sit vindve
og saa paa sin ring af guld,
skotted nedad sit sorte skjørt
og smilte saa tankefuld.

Liden Kirsten lagde sit hoved tilro
paa armens snehvide lin.
Og hæggen dufted, mens Kirsten
tenkte paa kjæresten sin.

Liden Kirsten løste sit gule haar
og gik til ro i sin kove.
Liden Kirsten foldede de hænder smaa,
mens gjøgen gol udi skove.

Udover

Det lukkede sig for mig det sidste syn;
saa dampede det hurtigt afsted.
Havet laa blankt og speilede sig
i middagens døsiges fred.

Jeg stod og stirrede, hvor synet glap,
og sang på et salmevers.
Da nynnede det med
— saa dæmpet og fjernt
fra taug og fra mast og mers.

Det ringede saa tungt derinde fra land,
det ringede over en død.
Og klangen drev ud i den solfyldte dag
saa underlig dirrende blød.

Var det de fagreste ungdomsaar,
som svandt med den sidste tind.
Var det min deilige sommertid,
som ringtes til grav i mit sind.

6 Sange, op. 22

Tungalda

Text: Anders Hovden

Tungalda stig paa det store hav,
langt burte fraa folk og land,
og himmel-ljosi dei straar hennar barm
med brikjande sylgjebrand.
Lurer dei vonde augo.

Ho rullar og mullar sin sorgtunge song,
og blaanatti speglar seg av.
Med bredande bôgar av kvite segl
stig soli or morgonhav.
Lurer dei vonde augo.

Og segle mitt rider paa baarerygg
og ter baade bratt og flatt;
men under meg glorar dei gløypane troll
og gapar den evige natt.

Storstormen vaknar, og havnatti raar,
og aukar med rôk og fôk.
Alle trolli, no flotnar dei upp;
for no er det Ragnarôk.
Lurer dei vonde augo.

Den diktar aldri djupt

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Den diktar aldri djupt, som berre ser paa gleda,
for gleda som ein fugl maa laus paa kvisten kveda.
Ein song, som rörde barm med fylle ströymde av,
var alltid perleskum paa sorgis djupe hav.

Det dansar dette skum og soli i det straalar,
alt til det driver upp og smaa regnbogar maalar.
Fraa djupet steig det upp, og det til himils maa,
so fell det atter ned som dogg paa turre straa.

Attergløyma

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Hardt at halda ut:
enno ingen gut!
Det er langt so lenge vona!
Mangein gut saag eg,
som saag blidt paa meg;
men han tok meg ikki til si kona.

Ung var eg eingong,
full av dans og song,
som den friske blom eg blømde;
gutar raudnad daa,
naar dei paa meg saa;
men eg eldest, og dei fraa meg rømde.

Ja, dei drengir er
blinde paa si ferd,
stupa derfor tidt i laupet.
Mangein spræker kar
gifter seg for gard,
fær so attast gaasi med paa Kaupet.

Von er enno her:
endaa baaten ber,
um det slitast maa med austen.
Enno koma kann
han, som verdt min mann:
beste ber verdt plukkat seint om hausten.

Du naar maalet

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Til det som du har din hjartehug,
og det er det sama som din dug,
paa slutten du koma vil,
um annat du snur deg til.

Kann henda, du kjemer nokot seint,
og ikki til maals so fort og beint,
men fyrr enn din döyanddag
du finner dit hjartelag.

Vi tyrsta mykit og drikka mangt,
men gaa yver bekken alltid langt.
So vada vi breidt og vidt,
til fossen os teker tidt.

So skal gjenta hava det

Text: Aasmund Olavsson Vinje

Den fagre gjenta skal ut og blenkja
og læra gutarne stort at at tenkja.
Den fagre gjenta skal sviva ut
og te seg fram for den gilde gut.

Den væne gjenta skal slik ein hava
som hena frir fraa i mold at grava.
Den væne gjenta skal slik ein faa,
som hena setja kan haagt paa straa.

Den beste gjenta skuld' alltid vera
for den, som kunde det beste gjera.
Den fagre gjenta skuld' faa seg den,
som kan litt meir enn dei andre menn.

Mold

Text: Anders Hovden

Sams seng aat alle reidest,
der me fær leggja oss ned
kyrkjegarden den logne med
eveleg togn og fred.

Livsens lukka er draumar
midt i eit fangereid.
Livet det vert, naar ein vaknar
audt som ei naki heid.

Livsens voner er skodda,
der ein i otte sit.
Men naar so lufti klaarnar,
missa ein maa sitt vit.

Bröder, kveik ikkje ljøset,
syn ikkje samanhang!
Lat oss faa gaa med draumen
til kvild i den store seng.

Tre Sange, op. 45

Enerbusken

Text: Knut Hamsun

Op i de bratte fjelde
der enerbusken er
kan ingen andre følge
av alle skogens trær.
Vel halvveis op i høiden
står furuen og fryser,
litt længer op — og bjørken
av bare snue nyser.
Men jo så kravler videre
en kjæk liten rusk
og står tilslut deroppe
på kanske snaut en alen.
Det er som kjører han et tog
av skog ned i dalen.
Og rusken er en enerbusk,
og nu er han kusk.

I dalen er det kornmod
og løv og sanktehans,
og er det barnelek,
og stundom er det dans.
Her oppe hos en enerbusk,
her er det bare urer,
nå stundom er her trolle og
som går omkring og lurer.
Og vinden tar en enerbusk
og rusker i hans dusk,
og hele verden ligger da
så blåsende og naken.
Men al den friske luft her er!
Det findes ikke maken.
Og ingen ser så vidt omkring
som slik en enerbusk. >

Det bæver over fjeldet
et lite sommernu,
og straks igjen det evige
vinterhuttetu!
I dette står en enerbusk
med eviggrønne nåler,
og vi må undres over alt
den vesle rusken tåler.
Han blir tilslut så hård og stiv
som bare ben og brusk,
han står med bær når andre trær
er ribbet helt til skindet,
og alle bær er pyntet med
et kors i ene kindet.
Se så, nu vet vi dette og,
slik er en enerbusk.

Men nu og da så står han vel
og nynner som så:
Ånei, så her er vakkert,
og som himlen er blå!
Og nu og da så roper han
til andre enerbusker
at pyt i alle trollene
som går omkring og lusker!
Snart kommer vinterkvelden
over fjeld og enerkrat,
og tusen lys og stjerner
er tændt på himlens slette.
Nei så blir enerbuskene
så søvnige og trøtte,
og best det er så dupper de.
Og nu godnat, godnat!

Vårt sprog

Text: Nils Collett Vogt

Det sprog, som vi i arv har tatt fra far og mor,
glem aldrig at det er et skat vi har på jord.
Det hvisket vi vor første bøn, da vi var små
og klager i det siste støn når vi skal gå.

På store ånders seierstog såvidt det fløm,
og det var vårt det unge sprog med flugt så høi.
Vi elsker det, fordi det er malm av os selv,
den dype tone vi har kjær av skog og fjeld.

Å, du vort sprog, så norsk av klang, vort eget sprog,
dig bander de som pest og tvang og fremmed åg!
Hvad svarer vi? Vi svarte kort, at her bor vi,
at dette sprog er hjemmet vort og skal så bli.

Brus ut vort sprog i stjerneskift av sjel og ånd
og reise dig stolt til ny bedrift med væbnet hånd!
Kun i din luft, ren klar og sund vi puster frit.
Hvert sprog sin ret! På rettens grund jeg kræver mit.

Det står sig nok. Hvem glemte vel et sprog han skrev,
da han sin elsket gav en kveld sit første brev?
Så tæt omkring min hjerterot det slynget er,
og hvor jeg vandrer på min fot, blir det mig nær.

Regn (Impromptu)

Text: Sigbjørn Obstfelder

En er en, og to er to,
vi hopper i vand,
vi triller i sand,
zik, zak, vi drypper på tag,
tik, tak, det regner idag.
Regn, regn, regn, regn,
øsende regn, pøsende regn,
regn, regn, regn, regn,
deilig og vådt, deilig og råt!
En er en, og to er to,
vi hopper i vand,
vi triller i sand,
zik, zak, vi drypper på tag,
tik, tak, det regner idag.

Kulokk

Text: Olav Aukrust

Ola Jonson, Ola Jonson,
no lokkar eg fe.
Uppi rustom, under buskom,
der finn du att meg.

Kom Leikros, kom Bleikros,
kom Fefru, mi ku.
Kom Kveldros, kom Fjellros,
kom gjævaste du.

Kom Blomstut, kom Brandstut,
kom Blidan, kom Byrg.
Kom Staute, kom Raute,
gakk inkje og syrg.

Uppå pallom nordpå skallom
står krokbjørki skrinn.
Og det riktar, og det sviktar
i regnslit og vind.

Her er fjellvilt, — her er vindstilt
i hellar du veit.
Og eg drøymmer, og det strøymmer,
og eg hugsar meg heit.

Dersom nattdoggi og berroggi
sa det dei veit,
og so nattfrost, og so vindblåst —
vørte tvau reint ibeit.

Både nattdogg og berrogg
hev stødt halde stilt.
Korkje nattfrost eller vindblåst
bar ut noko ilt.

Uppå hjellom under fjellom
står risskogen tett.
Uppi rustom, under buskom
er det liva og fredt.

Ola Jonson, Ola Jonson,
eg hev lokka so langt.
Uppi rustom, under buskom
hev eg hugsa so mangt.

Marianne Beate Kielland Mezzo-Soprano

Marianne Beate Kielland studied at The Norwegian Academy of Music in Oslo with Ingrid Bjoner and Svein Bjørkøy and earned a master's degree in contemporary music in 2000. She has also studied with Oren Brown and Barbara Bonney. After completing her professional training she sang with the Hanover State Opera during the 2001/02 season before moving to Harstad and later to Svolvær, Norway. She quickly established a solid professional reputation and is now regarded as one of Europe's foremost singers, working frequently with leading orchestras and on opera stages in Norway and throughout the world. Kielland regularly performs on the concert stages of Europe, Asia and America under such conductors as René Jacobs, Fabio Biondi, Jordi Savall, Rinaldo Alessandrini, Masaaki Suzuki, Herbert Blomstedt, Jukka Pekka Saraste and Andrew Manze.

In 2012 her CD recording *Veslemøy Synsk* (on which she collaborated with Nils Anders Mortensen) was nominated for a Grammy award in the category Best Classical Solo Vocal Album. Thanks to this and over 70 other recordings, as well as her many performances on concert and opera stages, she has established herself as a distinguished interpreter of repertoire from the baroque period to the present day. Kielland was Artistic Director of the Oslo Chamber Music Festival from 2022 to 2025, and is Professor at the Norwegian Academy of Music.

Ann-Helen Moen Soprano

Norwegian soprano Ann-Helen Moen is a versatile singer, known for her musical interpretations of a broad repertoire ranging from the early baroque to the great Romantic composers and contemporary music. She performs both in concert halls and on the opera stage, and her career has taken her to venues in cities as far afield as Tokyo and New York.

She is especially renowned for her Mozart interpretations, both operatic roles and lieder. Together with Liv Glaser on forte-piano she has recorded Mozart's Lieder for SIMAX Classics. She performs regularly with all the Norwegian and Danish orchestras, and collaborates with pianists such as Christian Ihle Hadland and Håvard Gimse. Conductors she has sung with include Ed Gardner, Masaaki Suzuki, William Christie, Harry Christophers, Sir Andrew Davis, Eivind Gullberg Jensen, Kristjan Järvi, Andrew Litton and Susanna Mälkki.

Moen studied with Susanna Eken at the Opera Academy in Copenhagen. Upon completing her studies, she was engaged as a soloist at the Graz Opera in Austria for three years. In 2021 she was appointed Associate Professor at the Norwegian Academy of Music in Oslo.

Nils Anders Mortensen Piano

Nils Anders Mortensen is a Norwegian pianist renowned for his versatility and expressive performances. Born in Flekkefjord in 1971, he began playing the piano at the age of three. He won the Norwegian Young Pianist Competition in 1986 and pursued his studies at the Norwegian Academy of Music, École Normale in Paris, and Hochschule für Musik und Theater in Hannover. In 1996, Mortensen was named "Debutant of the Year" by Concerts Norway, leading to an extensive national tour. He has since performed internationally, including in the United States, Germany, Russia, Hungary and the Baltic states. Notably, he was a soloist with the Norwegian Radio Orchestra at the Bergen International Festival in 1998.

Residing in Alta since 1998, Mortensen has embraced a diverse musical career, engaging in classical and contemporary music, jazz, folk and cross-over. He has collaborated extensively with mezzo-soprano Marianne Beate Kielland, violinist Arvid Engegård and double bassist Knut Erik Sundquist, producing several acclaimed recordings. The album *Veslemøy synsk*, on which he collaborated with mezzo-soprano Marianne Beate Kielland, was nominated for a Grammy Award. His solo discography includes works by Grieg, Brahms, Debussy and Bach, with his 2023 album *J.S. Bach: Partitas Nos. 1, 5 & 6* receiving critical acclaim.

Mortensen's contributions to music have been recognized with the Robert Levin Memorial Prize in 2004 and the Nordlys Prize in 2013.

Credits

Recorded in Sofienberg Church, Oslo
6–10 January & 16–17 June 2025
Producer: Vegard Landaas
Balance engineer: Thomas Wolden
Editing: Vegard Landaas
Mastering: Thomas Wolden
Booklet notes: Marianne Beate Kielland
Booklet translation: Marie Haukeland | Verboo Language Services
Booklet editor: Alison Bullock Aarsten
Cover design: Anette L'orange | Blunderbuss
Artist photo (Marianne Beate Kielland): David Dawson
Artist photo (Ann-Helen Moen): Børre Eirik Helgerud
Artist photo (Nils Anders Mortensen): Sebastian Ludvigsen

Musicians:

Marianne Beate Kielland, mezzo-soprano (tracks 5–11; 16–30)
Ann-Helen Moen, soprano (tracks 1–4, 12–15)
Nils Anders Mortensen, piano

This recording has been made possible with support from:
Arts and Culture Norway, Fund for Performing Artists,
The Norwegian Society of Soloists, The Lindeman Foundation.

LAWO
CLASSICS

LWC1472
© 2026 LAWØ | © 2026 LAWØ Classics
www.lawo.no

Eyvind Alnæs 1872–1932

4 Digte av Herman Wildenvey, op. 30

1. *Højtid* 03:11
2. *Ved syrintid* 02:56
3. *Tidlig sommermorgen* 02:14
4. *Eventyr til Ellen* 05:18

3 Digte av Olaf Bull, op. 31

5. *Promenade* 01:51
6. *Lille ven* 01:49
7. *Digter* 00:49

Sange for en dyp stemme, op. 19

8. *Mor* 02:40
9. *September* 03:41
10. *I en syg stund* 03:38
11. *Steinbrytervise* 01:35

Fire Sange, op. 12

12. *D'er tungt* 02:43
13. *Blomen min* 02:30
14. *Den dag kjem aldri, at eg deg gløymer* 01:41
15. *Ute i verdi* 01:25

Fem dikte av Vilhelm Krag, op. 2

16. *Moderen synger* 01:53
17. *Minde* 01:26
18. *Jeg laa ved sjøen* 02:02
19. *Liden Kirsten* 01:17
20. *Udover* 02:16

6 Sange, op. 22

21. *Tungalda* 02:01
22. *Den diktar aldri djupt* 02:15
23. *Attergløyma* 01:45
24. *Du naar maalet* 01:13
25. *So skal gjenta hava det* 01:10
26. *Mold* 01:58

Tre Sange, op. 45

27. *Enerbusken* 03:36
28. *Vårt språk* 03:39
29. *Regn (Impromptu)* 01:00
30. *Kulokk* 02:13